

## Sobota 10. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 10. týždňa v Cezročnom období. Navrhované témy sú: Božie meno je sväté; pravda žiari v našich vzťahoch; úprimnosť života.

V REČI NA VRCHU, ktorá zaznieva v liturgii týchto dní, svätý Matúš predstavuje Ježišovu moc nad zákonom, ktorý Izrael dostal od Boha. Pán potvrdzuje jeho večnú hodnotu a zároveň vyhlasuje potrebu žiť ho v novom duchu. Láska je teraz stredobodom všetkých predpisov. „Je tu kontinuita i prelomenie: Zákon sa premieňa a prehlbuje ako Zákon

lásky, jediný zákon, ktorý odráža  
otcovskú tvár Boha“[1]. Z  
vonkajšieho zákona sa stáva  
zákonom „vo vnútri človeka, v  
ktorom pôsobí Duch Svätý: navyše je  
to sám Duch Svätý, ktorý sa takto  
stáva Učiteľom a sprievodcom  
človeka zvnútra srdca“[2].

Druhé prikázanie, ktoré Mojžiš  
dostal od Boha a dal ľudu,  
„predpisuje úctu k Pánovmu  
menu“[3]. Ježiš sa naň odvoláva v  
Kázni na vrchu: „A zasa ste počuli, že  
otcom bolo povedané: *Nebudeš krivo  
prisahat, ale splníš, čo si Pánovi  
prisahal!* No ja vám hovorím: Vôbec  
neprisahajte – ani na nebo, lebo ono  
je Božím trónom, ani na zem, lebo  
ona je podnožkou jeho nôh, ani na  
Jeruzalem, pretože je mestom  
velkého Kráľa, ani na svoju hlavu  
neprisahaj, lebo ani jediný vlas  
nemôžeš urobiť bielym alebo  
čiernym“ (Mt 5, 33-36). V židovskej  
spoločnosti sa často uchylovali k

prísahy, niekedy aj falošnej (porov. Mt 23, 16-22); kedže však Božie meno bolo posvätné a nevysloviteľné, vyhýbali sa mu odkazovaním na iné skutočnosti.

Ježiš učí, že každá prísaha ohrozuje Pánovo meno, ktoré je sväté. Preto ho človek nemôže nijako používať. „Prítomnosť Boha a jeho pravda sa má uctievať v každom slove.

Ohľaduplnosť pri odvolávaní sa na Boha v reči úzko súvisí s úctivou pozornosťou voči jeho prítomnosti, ktorú dosviedčame alebo hanobíme každým svojím tvrdením“[4]. Pán zveril svoje meno tým z nás, ktorí v neho veria, a tak nám zjavil svoje osobné tajomstvo. „Dar mena patrí do oblasti dôvery a intímnosti. (...) Musí ho uchovávať v pamäti v tichu adorácie plnej lásky. Má ho vkladať do svojich slov len na to, aby ho velebil, chválil a oslavoval“[5]. Jeho meno, kázal svätý Augustín, „je veľké tam, kde sa vyslovuje s úctou, ktorá

prislúcha jeho veľkosti a majestátu. Božie meno je sväté tam, kde sa vyslovuje s úctou a strachom, že ho urazíme”[6].

---

PRISAHÁŤ znamená brať Boha za svedka niečoho, odvolávať sa na jeho pravdivosť ako záruku, že to, čo sa hovorí, je pravda. Ježiš kategoricky odmieta požiadavku prísahy, ktorá má zaručiť pravdivosť jeho slov. Pravda musí zažiariť sama o sebe. Iste, ľudské slovo je krehké a slabé, ale zdravé a ušľachtile ľudské vzťahy je možné nadviazať len vtedy, keď dôverujeme, že naše slová sú odrazom pravdy. „Ľudské spolužitie by nebolo možné, keby si ľudia navzájom nedôverovali ako ľudia, ktorí vo vzájomnom styku hovoria pravdu”[7]. Dôvod tejto dôvery je založený na láske. „Sme povolaní vytvoriť medzi sebou, v našich

rodinách, v našich spoločenstvách ovzdušie transparentnosti a vzájomnej dôvery (...). A to je možné vďaka milosti Ducha Svätého, ktorý nás uschopňuje robiť všetko s láskou, a tak naplno plniť Božiu vôľu“[8].

Tento spôsob života tvárou v tvár pravde, pripravený obetovať sa pre ňu, zanecháva v nás brázdu harmónie a pokoja. „Iba pokora môže nájsť pravdu a pravda je zasa základom lásky“[9]. Na druhej strane „žiť komunikáciou, ktorá nie je autentická, je vážne, pretože to bráni vzťahom, a teda láske. Kde je lož, tam nie je láska (...) Ked' hovoríme o komunikácii medzi ľuďmi, máme na mysli nielen slová, ale aj gestá, postoje, dokonca aj mlčanie a neprítomnosť. Človek hovorí všetkým, čím je a čo robí. Všetci žijeme komunikáciou a neustále balansujeme medzi pravdou a lžou“[10].

Kresťanské povolanie je cestou stotožnenia sa s Kristom. On je Pravda (Jn 14, 6), ktorá prišla na svet, aby vydávala svedectvo o pravde (Jn 18, 37). Z toho vyplýva, že láska k pravde je pre kresťanský život prirodzená, je základným zákonom spôsobu, akým jeho učeníci hovoria a konajú: „Vaša reč nech je: áno, áno; nie, nie“ (Mt 5, 37). Všetko, čo je pravdivé, pochádza od Boha, „čo je navyše, pochádza od Zlého“ (Mt 5, 37). Láska k pravde je nevyhnutne prítomná na ceste, ktorá vedie k Bohu. To nás bude viest' k tomu, aby sme sa ju usilovali poznať a odovzdávať ju v úmysloch, slovách a skutkoch. Byť úprimný znamená slúžiť pravde, konať pravdu znamená byť v spoločenstve s Pánom.

---

KEĎ sa svätého Josemaríu opýtali na cnosť, ktorú má najradšej, hned'

odpovedal: úprimnosť. „Nech je naše áno, áno; a naše nie, nie“ je mottom prvej školy, ktorá sa zrodila pod jeho priamym vedením. „Kresťan by mal byť hodnoverný, pravdivý a úprimný vo všetkom, čo koná,“ kázal raz.

„Jeho život by mal vyžarovať jediného ducha — Kristovho. Ak by mal byť niekto na svete skutočne dôsledný, tak je to kresťan, pretože mu bol zverený dar pravdy (Porov. Lk 19, 13), ktorá nás vyslobodí (Porov. Jn 8, 32) a tento dar by mal prinášať ovocie. Otče — možno sa ma opýtate — ako dosiahnem pravdivosť života? Ježiš Kristus dal svojej Cirkvi všetky potrebné prostriedky: naučil nás modliť sa, obracať sa na jeho nebeského Otca, zoslal nám svojho Ducha (...); a nechal nám viditeľné znamenia svojej milosti, sviatosti. Využívaj ich. Zintenzívni svoj život zbožnosti. Modli sa každý deň“[11].

Niekedy sa môžeme báť pravdy; sme zaskočení záväzkami a

požiadavkami, ktoré v sebe nesie. Môžeme prosiť Pána o milosť konáť vždy transparentne a jednoducho, bez pretvárky a komplikácií. Vieme, že pravda, ak nie je celá – aspoň z našej strany –, nie je pravdou. Ked' sa budeme správať takto, úprimne, budeme dôveryhodní, bez potreby pridávať prehnané vyjadrenia, aby sme boli pre druhých dôveryhodní.

Mária v tichosti počúvala anjelove slová, pýtala sa na to, čomu nerozumela, a odpovedala velkoryso, bez výhovoriek. Vďaka jej *fiat* sa v jej lone vteliла spásonosná Pravda. V nej sa uzavrela definitívna zmluva medzi pravdou a láskou. Môžeme sa obrátiť na jej materinský príhovor, aby sa jej deti naučili žiť pravdu v láske, a tak si otvorili cestu k väčšej Pravde.

---

[1] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 7-IV-1999.

[2] *Ibid.*

[3] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2142.

[4] *Ibid.*, bod 2153.

[5] *Ibid.*, bod 2143.

[6] Svätý Augustín, *De sermone Domini in monte*, 2, 5, 19.

[7] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa Theologiae* II-II, q.109, a.3, ad.1.

[8] František, *Anjel Pána*, 12-II-2017.

[9] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 29-XI-2019.

[10] František, *Audiencia*, 14-XI-2018.

[11] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 141.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sk-sk/meditation/sobota-10-tyzdna-v-  
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-10-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (11.07.2025)